

Συγχαίρομεν τῷ φίλῳ ἡμῶν κ. Νικολάῳ Κάσκα ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτοῦ ὡς βοηθοῦ τοῦ Δημοσίου Κατηγόρου. Ὁ κ. Κάσкас εἶναι ἐκ τῶν φιλοτιμωτέρων καὶ καταλληλοτέρων διὰ τοιαύτας θέσεις νέων.

Ἡ χθесινὴ Ἑφημερίς γράφει ὅτι συνηντήθησαν οἱ δύο απρωτότοκοι υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

Ὡς φαίνεται διὰ τὸ εἶναι καὶ οἱ δύο πρωτότοκοι θὰ εἶναι κολλημένοι ἀπὸ καῖπου, ὡς οἱ περίφημοι Σιαμαῖοι ἀδελφοί.

Ὁ θέλων νὰ βλέπῃ τελείας μεταφράσεις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ νὰ ἀναγνώσκῃ τὴν Ἑλευθερίαν.

Εἰς τὸ φιλολογικὸν τῆς φύλλον τῆς Κυριακῆς μετ' ἐκπλήξεως εἶχομεν ἰδεῖν ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἔδωκε 560 ἑκατομύρια δι' ἐν οἰκόπεδον τῶν Ἀπομάχων!

Τί δὲ ἦτο τὸ πρωτοφανές; αὐτὸ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ἤξιζε τόσα ἑκατομύρια; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ταμεῖου τῶν ἀπομάχων, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν γαλλικὴν νὰ λέγεται fonds.

Ἡ διάσημος Γαλλὶς ἡθοποιὸς Σάρα Μπερνάρ, ἐπιτυγχάνει ὡς γνωστὸν εἰς τὴν γλυπτικὴν, τὴν ζωγραφικὴν, τὸ ἄσμα, τὴν ἱππικὴν, τὴν συγγραφικὴν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ διόλου διότι καὶ αἱ συνάδελφοί τῆς Ἑλληνίδος ἡθοποιοὶ διαπρέπουν ἐπίσης ὡς πλύστραι, σιδερώτραι, δασκάλαι, ράπτριαι καὶ μητέρες.

Πέντε καὶ πέντε. Ἄν προσθέσῃς καὶ κάτι ἄλλο, ἡ αἰσθητικὴ ἀνατροφή τῶν ἐλληνίδων ἡθοποιῶν ὑπερβαίνει τὸ πολύτεχνον τῆς διασήμου Σάρας.

Ὁ Γάλλος κ. Σ. Σιβίνης — ὁ συντάκτης δηλαδὴ τοῦ «Journal d' Athènes» ἔπνεε μένεα καὶ φλόγας κατὰ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, ὅπερ οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσώτερον κατηγόρησεν ὡς πληρονόμενον ἵνα προδώσῃ καὶ πωλήσῃ τὴν Ἑλλάδα τοῖς Ἀγγλοῖς.

Ἦτο ἀγριώτατος ὁ Γάλλος Σιβίνης.

Ὁ Ἑλλήν Σιβίνης, ὁ συντάκτης δηλαδὴ τῆς «Ἑλευθερίας» ἴσα μὲ τὴν τῶν τούλῃστων δὲν βλέπει τίποτε ἀπὸ προδοσίας· οὔτε γὰρ περὶ τοιοῦτου θέματος· περιορίζεται μόνον νὰ ψάλλῃ τὴν ἑλευθερίαν καὶ τὰ γεύματα ὅσα ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς δίδει εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Τί ἥσυχο παιδί ποῦ εἶναι ὁ Ἑλλήν Σιβίνης!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τῷ Κυρίῳ . . .

Σὲ χαιρετῶ. Ἀπὸ παντοῦ μανθάνω, πῶς καῖκαν
Ὅλα τὰ δένδρα, φίλε μου, ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χιόνια.
Τί κάθσαι; Οἱ στίχοι σου ἀκόμα δὲν ἐβγήκαν;
Αὐτὸ τὸ χρόνο—δὲν ἀκοῦς;—δὲν θάχωμε λεμονία.

Νίκος.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Βρὲ ἀδελφὲ Κανελλίδη,

Τί ἔχουν τὰ μούτρα σου καὶ ἀναγκάζσαι νὰ τὰ περνᾷς κάθε λίγο καὶ μουτσούνα. Καὶ πότε παρουσιάζσαι ὡς ἐρημίτης τῆς Κηφισσιᾶς, πότε ὡς καλλιεργητῆς γεωμήλων, τώρα ὡς πατὴρ, τώρα ὡς θεῖος;

Ἄν ἦσο ἄγαμος, θὰ ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ μασκάρευσμά σου. Θὰ ἐξήτει νὰ ἐκθέσῃς εἰς πλειστηριασμὸν ἀντὶ τῆς «μουτσουάρας» σου—καὶ μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν χρῆσιν τοιούτων λέξεων, ἀλλὰ τί νὰ σὲ πῶ μ' ἔχεις πνίξει—τὴν μουτσούνα σου.

Ἀλλὰ χάριτι δικῇ σου ἡ θεία εἶσαι ἔγγαμος καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς δημοσιογράφος. Τί ζυγίζεις τὸ ξεύρομεν. Ὅταν γράφῃς καλὰ, σκέπτεσαι στραβά. Ὅταν γράφῃς μωρὰ, σκέπτεσαι ὀρθά. Σκέψις καὶ γράψιμο διὰ σὲ εἶναι τὰ δύο ἄκρα τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Δὲν συναντῶνται ποτέ.

Ἐπεὶ δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγο νὰ κάθσαι νὰ ἐπαυνοῦμαι μόνος σου; Νὰ γράφῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου αἰετῶν προὐδὸν μακρᾶς πείρας καὶ πολυειδῶν γνώσεων; Ὅτι ἀποτελοῦσι πλοῦσιον θησαυρὸν ἐπαγωγῶν ἰδεῶν καὶ πολιτικῶν ἀληθειῶν;

Ἄστ' αὐτὰ σὲ παρακαλῶ καὶ μὴ θέλῃς νὰ μεταβάλης, κύριε γαιοκτήμων, τὴν καμαρουλά σου ὅθεν ἐξέρχονται τὰ καλλίσσαχλα ἄρθρα σου εἰς φαρμακεῖον ἔνθα προπαρασκευάζονται ἐμετικά.

Ἀκουέ με,

Εἰς συνάδελφός σου.

ΔΟΝ ΚΙΣΣΩΤΟΣ.

• Δοθείσης ευκαιρίας νὰ γράψῃ, ἠρνήθη ἔνεκα ἐλλείψεως μολυβδίδος . . . »

Νᾶχῃ κηρύξῃ ὁ Οὐγγὼ μὲ τὴ χρυσὴ του γλῶσσα
Ὅτι ὁ ἔρω, σὰ θεός, ἀνάμεσα 'ς τὰ τόσα,
Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρτιᾶ κι' ἀπὸ ταχυδρομεῖα,
Ἀλλὰ μποροῦν δυὸ ἔρασταί μὲ κάθε εὐκολία
Μιὰ τακτικὴ ἀνταπόκρισι νὰ ἔχουνε ἂν θέλουν,
Μὲ ταῖς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὰ γράμματα νὰ στέλλουν,
Μὲ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν, μὲ τῶν δεντρῶν τὰ φύλλα,
Μ' ὀλόκληρῃ τὴν ἀνοιξὶ σὲ φάκελλο κλεισμένη,
Κι' ἐνῶ κοντεύεις νὰ σβυστῇς τόσον καιρὸ ἀπ' τὴ σκύλα
Ἐπιστολὴ προσμένοντας πολυαγαπημένη
—Μὲ τέτοια δὲ ποῦ ἤξερες λαμπρὴ συκοινωνία,—
Σὺ νὰ μαθαίνῃς ἔξαφνα, ὀρίστ' ἀπελπισία!
Πῶς νὰ σοῦ γράψῃ ἀδύνατο, ἂν καὶ πολὺ τὴ θλίβῃ,
Γιατὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμή τῆς ἔλειπε . . . μολύβι . . .
Γιὰ πὲς μου, τέτοιο ἄκουσμα, τέτοια κουτοαλήθεια
Ἄχ! σὰ μολύβι φοβερὸ δὲ σοῦ τρυπᾷ τὰ στήθεια;
Κι' ἂν λέῃ ὁ ἔρωτας πῶς εἶν' ἀπ' τοὺς θεοὺς ὁ πρῶτος
Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γιωργό μου, πῶς εἶνε Δὸν Κισσώτος;
Κοχότης.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΠΟΙΗΤΗ Ν. ΚΑΜΠΑ.

Ἐστὸν κάθε σου τὸν στίχο, ἂν ἤμουνα κοπέλα,
Θὰ σοῦδινα καὶ ἓνα φιλάκι ζηλευτό . . .
Μ' ἂν τώρα μοῦ κατέβῃ νὰ κάμω τέτοια τρέλλα,
Θαρρῶ δὲν θὰ σ' ἄρῃς τὸ compliment αὐτό.

Souris.